

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **P. F.**, zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Sevastopolská 378/16, Praha 10, proti žalované: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 4. 2017, č. j. 2 A 104/2016 - 44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna advokáta Mgr. Jindřicha Lechovského **se určuje** částkou 4 114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Dne 7. 12. 2016 byla hlídkou Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy provedena pobytová kontrola se zaměřením na kontrolu cizinců, kteří jsou zaměstnání bez oprávnění pobytu nebo povolení k zaměstnání. V rámci této kontroly byl žalobce vyzván k prokázání totožnosti a předložení dokladu opravňujícího k výkonu práce. Žalobce se nejdříve prokázal padělaným rumunským občanským průkazem a poté vlastním ukrajinským cestovním pasem. Z důvodu nepředložení žádného dokladu opravňujícího k výkonu práce byl žalobce v 15:40 zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Policii ČR“).

[2] Žalovaná rozhodnutím ze dne 10. 12. 2016, č. j. KRPA-495828-15/ČJ-2016-000022, rozhodla o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalovaná současně stanovila dobu zajištění žalobce podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců na 30 dnů.

II.

[3] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu k Městskému soudu v Praze. Rozhodnutí žalované označil za nepřezkoumatelné, neboť z jejího odůvodnění nelze odvodit počátek ani konec doby svého zajištění. Žalovaná se také nedostatečně věnovala posouzení okolností případu a nezhodnotila možnost uložení zvláštních opatření.

[4] Žalobu Městský soud v Praze zamítl výše uvedeným rozsudkem. Uvedl, že žalovaná odkázala na počátek doby zajištění spojením „ode dne omezení svobody“, přičemž žalobce byl zcela zřejmě zajištěn od 7. 12. 2016. Městský soud dále nesdílel názor žalobce, že se žalovaná nedostatečně zabývala možností uložení zvláštních opatření jako přednostního prostředku řešení jeho situace. Naopak z odůvodnění napadeného rozhodnutí je naprosto zřejmé, jaký skutkový stav vzala žalovaná za rozhodný a jak uvážila o pro věc podstatných skutečnostech. Městský soud se ztotožnil s názorem žalované, že žalobce se svým jednáním dostal do střetu s právními předpisy, a jeho jednání tak neposkytovalo dostatečnou záruku k uložení mírnějších opatření.

III.

[5] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu, který podřadil pod § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[6] Stěžovatel namítal nedostatečné vypořádání námítky týkající se absence přesného stanovení okamžiku omezení jeho osobní svobody. Počátek doby zajištění a její uplynutí lze vyvodit pouze při zevrubném studiu spisového materiálu. Podle stěžovatele dále nebyla dostatečně zkoumána možnost uložení mírnějších opatření. Žalovaná se v odůvodnění svého rozhodnutí omezila na fikci stěžovatelovy nespolehlivosti pramenící z využití padělaných dokladů. Stěžovatel taktéž zdůraznil nutnost řádné implementace čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návrátová směrnice“).

[7] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[8] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

pokračování

V.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Hlavní stěžovatelova námitka rozporuje určení přesného počátku doby jeho zajištění, což mělo za následek nemožnost stanovení konce doby zajištění.

[12] Ve výroku napadeného rozhodnutí o zajištění žalobce ze dne 10. 12. 2016 bylo uvedeno, že *„[d]oba zajištění cizince je stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.“* Městský soud po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení uvedl, že je zřejmé, že doba zajištění začala běžet ode dne 7. 12. 2016, kdy došlo k omezení osobní svobody stěžovatele dle § 27 odst. 1 písm. a) zákona o Policii ČR.

[13] Taková úvaha je souladná s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2014, č. j. 2 As 115/2013 - 59, publ. pod č. 3044/2014 Sb. NSS, který jednoznačně stanovuje počátek doby zajištění: *„Předchází-li zajištění dle § 124b zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, zajištění v režimu § 27 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, je počátek zajištění nutno odvíjet již od tohoto okamžiku omezení osobní svobody cizince. Pokud jde o určení konce běhu lhůty určené v rozhodnutí o zajištění, při absenci výslovného pokynu zákona je nutno vykládat tuto otázku způsobem pro zajištěného cizince nejprůpustivějším; do doby zajištění je tak nutno počítat každý, i jen započatý, den, kdy byl omezen na svobodě.“*

[14] Při určení délky doby zajištění podle zákona o pobytu cizinců je nezbytné počítat takovou dobu v celých dnech. Městský soud posoudil rozhodnou otázku správně, neboť podle zákona o pobytu cizinců a judikatury Nejvyššího správního soudu jej vykládající je doba zajištění počítána v zákoně o pobytu cizinců ve dnech a je do ní započítáván každý započatý den, kdy byl cizinec omezen na svobodě. Ve stěžovatelově případě to znamenalo, že třicetidenní doba jeho zajištění stanovená v rozhodnutí o zajištění ze dne 10. 12. 2016 počala běžet již 7. 12. 2016.

[15] Další stěžovatelova námitka spočívá v nesprávném a nedostatečném posouzení možnosti uložení zvláštního opatření.

[16] Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců: *„Zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území je*

a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení bytové kontroly,

b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan

České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo

c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.“

[17] Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců: „*Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud (...)*

b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.“

[18] Před zajištěním cizince za účelem jeho vyhoštění je správní orgán povinen zvážit využití mírnějšího opatření, konkrétně zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Vedle toho, že správní orgán musí výše uvedenou úvahu učinit, musí ji také v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudky ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51, ze dne 21. 3. 2012, č. j. 1 As 11/2012 - 74, a ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012 - 40) promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí. Provedení úvahy o možnosti využití zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území před jeho případným zajištěním tedy přísluší správnímu orgánu. Správní soud je pak na základě žaloby oprávněn toliko hodnotit správnost, dostatečnost či přezkoumatelnost této úvahy.

[19] Žalovaná se možností uložení zvláštního opatření zabývala v napadeném rozhodnutí na str. 3, kde uvedla: „*K neuložení zvláštních opatření dle § 123b přistoupil správní orgán zejména z důvodu Vašeho jednání, kterým jste se pokusil vyřešit Váš neoprávněný výkon pracovní činnosti a prokázání policii padělaným dokladem. Tento závěr je podložen Vaším porušením zákona o pobytu cizinců. Nadto správní orgán nemůže dopustit, aby se na území České republiky svévolně pohybovaly osoby, které by v případě úkrytu správní orgán nemohl dohledat. Správní orgán opakovaně zdůrazňuje, že jste si byl svého neoprávněného pobytu vědom. Vy sám jste uvedl, že jste do České republiky přicestoval dne 14. 8. 2016 a neoprávněně zde pracoval, jak jste uvedl do protokolu, přestože jste neměl povolení k zaměstnání. Tuto Vaši neoprávněnou pracovní činnost jste vědomým způsobem řešil obstaráním si padělaných dokladů Rumunska, kterými jste se hlídce prokazoval. Z tohoto Vašeho jednání i samotného Vašeho vyjádření je zřejmé, že jste se žádným legálním způsobem nesnažil svoji neoprávněnou pracovní činnost řešit. Jelikož jste se nedostavil ke správnímu orgánu sám, ale Vaše neoprávněná pracovní činnost byla odhalena až na základě pobytové kontroly hlídky OPKPE Praha, nezbyla správnímu orgánu jiná možnost nežli přistoupit k Vašemu zajištění a to vzhledem k Vašemu pokusu o legalizaci Vaší neoprávněné pracovní činnosti.“*

[20] Na základě výše uvedené úvahy pak žalovaná na str. 4 dospěla k názoru, že „*osoba, která vědomě a úmyslně nerespektuje povinnosti jí uložené, neskýtá záruku, že bude spolupracovat s orgány policie. Příslušný správní orgán tedy dospěl k závěru, že Vaše důvěryhodnost je oslabena, a proto Vaše jednání vzbudilo důvodnou obavu, že se na území České republiky budete skrývat a tím mařit výkon úředního rozhodnutí.“*

pokračování

[21] Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem konstatuje, že se žalovaná dostatečně a srozumitelně vypořádala s nezbytností zajištění stěžovatele. Žalovaná zcela správně přihlédla k osobě stěžovatele, který pobýval a pracoval na území České republiky neoprávněně. Pokud se stěžovatel prokazoval padělaným dokladem totožnosti, jednal v rozporu s právními předpisy. I z dalších skutečností uváděných žalovanou je zjevné, že stěžovatel svým dosavadním jednáním neposkytoval dostatečnou záruku umožňující uplatnění zvláštního opatření za účelem vycestování. Podle Nejvyššího správního soudu je z odůvodnění rozhodnutí zřejmé, z jakého skutkového stavu žalovaná vycházela, jak vyhodnotila pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudila. Nejvyšší správní soud se tedy ztotožnil s právními závěry městského soudu a žalované.

[22] Za relevantní Nejvyšší správní soud nepovažoval ani zmínku o nutnosti implementace čl. 15 návratové směrnice do národní právní úpravy. Zákon o pobytu cizinců navazuje na evropské předpisy o pobytu cizinců na území Evropské unie. Namítaný článek 15 návratové směrnice je již obsahově včleněn do § 124 až § 129 zákona o pobytu cizinců.

[23] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[24] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[25] Stěžovateli byl městským soudem ustanoven advokát podle § 35 odst. 8 s. ř. s., který podle poslední věty tohoto ustanovení zastupuje žalobce i v řízení o kasační stížnosti. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci za řízení o kasační stížnosti odměnu za jeden úkon právní služby v hodnotě 3 100 Kč, a to za sepsání kasační stížnosti (§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), dále jen „advokátní tarif“. K odměně náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Vzhledem k tomu, že advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, odměna je dále zvýšena o částku odpovídající této dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka daně, vypočtená podle citovaného zákona, činí 714 Kč. Celkem tedy odměna ustanoveného advokáta činí částku ve výši 4 114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. června 2017

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu